

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 380

гр. Стара Загора, 12.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно частно гражданско дело № 20265500500171 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частната жалба на ЕАД „Е.И.“, пълномощник на Г. Н. М. против определение № 2832 от 12.12.2025г., постановено по гр.д.№ 469/2025г. по описа на Казанлъшкия районен съд, постановено по реда на чл.248 ГПК, с което се оставя без уважение молбата за изменение на постановеното по делото решение №780 от 24.10.2025г. в частта за разносните.

Частният жалбоподател оспорва определението като неправилно, досежно доводите за разумност и пропорционалност на присъденото адвокатско възнаграждение. Счита, че съгласно чл.2, ал.2 от Наредба № 1, в случаите по чл.38, ал.2 ЗАдв. полагащото се възнаграждение се определяло от съда съобразно критериите, предвидени в наредбата. Излага подробни съображения в жалбата си. Моли обжалваното определение да бъде отменено и да се постанови съдебен акт, с който да се определи адв. възнаграждение съобразно цената на иска и Наредба №1 за адвокатската работа.

Ответната страна „Ф.Б.“ ЕООД не е подала в законоустановения срок писмен отговор и не взема становище по частната жалба.

Въззивният съд, като взе предвид доводите на страните и материалите по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване, и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, като е заплатена дължимата за разглеждането ѝ държавна такса. Ето защо жалбата е процесуално допустима и редовна.

С решение № 780/24.10.2025 г. по гр. д. № 469/2025 г. на Районен съд - Казанлък е уважен предявеният от Г. Н. М., чрез ЕАД „Е.И.“ срещу ответника „Ф.Б.“ ЕООД, гр. П. иск за прогласяване за нищожен договор за потребителски кредит от 26.03.2024 г., сключен между „Ф.Б.“ ЕООД и Г. Н. М.. Със същото решение ответникът е осъден да заплати в полза на

Еднолично адвокатско дружество Е.И. сумата от 480 лева с ДДС - адвокатско възнаграждение, дължимо на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв.

С молба от 11.11.2025 г. ЕАД „Е.И.“, гр.П. е поискало така постановеното решение да бъде изменено на основание чл. 248, ал. 1 ГПК в частта му за разноските, като на молителя бъде присъдено адвокатско възнаграждение, съобразно Наредба № 1, с вкл. ДДС. В обжалваното определение № 2832/12.12.2025 г., с което молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК е оставена без уважение, първоинстанционният съд е приел, че предвид фактическата и правна сложност на делото, защитавания интерес, обема на извършената от представителя на ищеца защита, наложилата се съдебната практика по идентични казуси, възнаграждението по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. съответства на положения от адвоката труд. Затова е приел, че в случая не е налице основание за изменение на решението в частта за разноските.

При наличие на отговорност на насрещната страна за разноски съгласно правилата на чл. 78 ГПК, за да се присъди адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. пред съответната инстанция, е достатъчно по делото да се установи наличието на изявления за оказване на безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв. В чл. 38 ЗАдв. липсва изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключването на договора за правна помощ. Правото на адвоката да получи възнаграждение за своя труд е изрично прогласено в нормата на чл. 36, ал. 1 ЗАдв. и той не може да бъде лишен от него, щом са налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. за присъждането му.

С оглед решение на СЕС от 25.01.2024 г., постановено по дело С-438/22 г., при определяне размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл. 38 ЗАдв., съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/09.07.2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения. Възнаграждението на адвоката следва да бъде определено при съобразяване фактическата и правна сложност на делото, както и съобразно действително извършената работа.

Следователно приетата от Висшия адвокатски съвет наредба, към която чл. 38 ЗАдв. препраща, не намира приложение в никоя част, тъй като противоречи на правото на ЕС. Ето защо, според настоящият въззивен състав определянето на възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. следва да се извърши само чрез остойностяване на положения от адвоката труд съобразно фактическата и правна сложност на делото, вида и обема на предоставената защита, а не според материалния интерес/размера по всеки един от уважените искове. В тази връзка в определение № 2289/13.05.2024 г. по ч. гр. д. № 3051/2023 г. на ВКС, IV г.о., е прието, че горният извод е съобразен с цитираното решение на СЕС по дело С-438/22, което е задължително за всички национални съдилища. В този смисъл е и възприетото в определение № 800/19.02.2025 г. по ч. гр. д. № 413/2025 г. на ВКС, IV г.о., становище, според което видът, броят и материалният интерес на исковете са относими

към фактическата и правна сложност на делото и към обема на извършената работа.

В конкретния случай спорът в първоинстанционното производство е изцяло правен, а по делото са представени единствено писмени доказателства. По отношение на спорните между страните въпроси е налице задължителна съдебна практика, обективирана в съдебни актове на СЕС, както и обилна практика по идентични казуси пред националните съдилища. За разглеждането на делото е проведено едно открито съдебно заседание, в което адвокат Е.И. не се е явил. Ето защо делото се характеризира с ниска фактическа и правна сложност. В случая действително извършената работа от процесуалния представител на ищеца се изчерпва с изготвяне и подаване на искова молба, молба за освобождаване на ищцата от задължение за заплащане на държавна такса и молба, със становище за даване ход на делото, приемане на ССЕ и уважаване на иска.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира, че присъденото от районния съд адвокатско възнаграждение в полза на Единолично адвокатско дружество „Е.И.“ се явява разумно и пропорционално, и съответства на пазарната цена на труда към момента на предоставяне на адвокатската защита. Ето защо наведените с частната въззивна жалба оплаквания за непропорционалност и неразумност на възнаграждението се явяват неоснователни. Доколкото в случая не е налице основание за изменение на първоинстанционното решение в частта му за разноските, правилно районният съд е оставил без уважение подадената молба по чл. 248, ал 1 ГПК.

Предвид изложеното, частната жалба се явява неоснователна и следва да бъдат оставена без уважение, а обжалваното определение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 2832 от 12.12.2025г., постановено по гр.д.№ 469/2025г. по описа на Казанлъшкия районен съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____